

FARNÍ INFORMÁTOR

30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 23. ŘÍJNA 2005 – SVĚTOVÝ DEN MISÍ

Miluji tě, Hospodine, má sílo.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh si vždy cení úpěnlivé modlitby spravedlivých a neupírá dar svého Ducha těm, kdo ho prosí s důvěrou a vytrvalostí. Vzájemně Krista, našeho Spasitele, který je uprostřed nás skutečně přítomen v Eucharistii, aby došla vyslyšení modlitba, kterou spolu s celou Církví přednáší Otcí jako náš Prostředník.

L: MANE NOBISCUM, DOMINE.

- Pane Ježíši, Chlebe, který nám dává Otec! Děkujeme Ti za Svatého Otce Jana Pavla II., který vyhlásil tento Rok eucharistie. Dej mu účast na stole tvé nebeské hostiny a dej, ať se na jeho přání celá Církev shromáždí kolem Tebe, daru Otce, zdroje Ducha a spásy všech lidí.
- Pane Ježíši, Chlebe, který sestupuje z nebe! Ved' světlem a silou svého Ducha biskupy a kněze, které sis vyvolil za služebníky Eucharistie. Tys je povolal, aby předsedali slavení božských tajemství tvého Těla a tvé Krve, dej, ať jsou vděční za milost, kterou přijali, ať příkladně konají svou eucharistickou službu a jsou pravými ctiteli Otce v Duchu a v pravdě.
- Pane Ježíši, Chlebe, který dává život! Přiváděj k sobě silou víry v tvé slovo všechny národy země. Tys dal v oběť svůj život a v eucharistické oběti obnovuješ toto darování pro jednotu všech Božích dětí rozptýlených po světě, dej sílu svým učedníkům, kteří se sytí tvým Tělem a tvou Krví, ať jsou strůjci pravého pokoje, kterých nám zanechal.
- Pane Ježíši, Chlebe pro život světa! Rozhojní ve všech, kdo se účastní Eucharistie – svátosti lásky, - smysl pro vzájemnou lásku a službu. Tys nám spolu se svým Tělem a Krví dal příklad umývání nohou a bezmezného darování svého života na kříži, obnov v nás schopnost poznávat tvou přítomnost také v našich bratřích a sestřích, zvláště v nejchudších a všech potřebných.
- Pane Ježíši, Světlo a Živote světa! Osvěcuj a oživuj všecken svatý lid. Ty jsi nás naučil obětovat se spolu s tebou v eucharistickém tajemství, probud' ve všech, zvláště v mladých, smysl pro vděčnost, oběť, pro vzývání Ducha a modlitbu, aby v sobě měli tvé vnímání lásky k Otcí a k bližním.
- Pane Ježíši, Chlebe nesmrtelného života! Oživuj nás, kteří slavíme Rok Eucharistie, svou přítomností v našem shromáždění, ve slově života a v Eucharistii. Tys provázel emauzské učedníky na jejich cestě a probudil v nich naději; zapal naše srdce svým slovem, ať tě poznáváme při lámání chleba, máme tě v srdci, z tebe žijeme, a tak všem zvěstujeme dar tvé smrti, radost vzkříšení i jistotu tvého konečného příchodu ve slávě.

K: Pane Ježíši, zůstaň s námi, vždyť se připozdívá!“ Ty jsi jasným světlem Otcovy slávy, co nezná temnoty ni západu, zůstávej nadále božským Pocestným, který provází křesťanský lid po cestách světa a dějin, uprostřed stínů a neklidů našich časů, pokrmem na cestu a živou nadějí nesmrtelného života pro celé lidstvo. Neboť ty žiješ a kraluješ navěky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ - Ex 22,20-26

Toto praví Hospodin: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi.

Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky.

Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.“

ŽALM 18

Miluji tě, Hospodine, má sílo, – Hospodine, má skálo, mé útočiště, zachránce můj!

Můj Bože, má skálo, na niž se utíkám, – můj štíte,

rohu mé spásy, ochrano má! –

Budu vzývat Hospodina, jemuž náleží chvála, – a od svých nepřátel budu vysvobozen.

Ať žije Hospodin, požehnána buď moje Skála, – sláva buď Bohu, mému spasiteli! –

Veliká vítězství jsi popřál svému králi, – dáváš přízeň svému pomazanému.

2. ČTENÍ – 1 SOL 1,5C-10

Bratři!

Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku, třeba v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji.

Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se (Božího) hněvu.

EVANGELIUM - MT 22,34-40

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se u něho a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl přivést do úzkých a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“

Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí“. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

„MISIE: CHLÉB LÁMANÝ PRO ŽIVOT SVĚTA“

POSELSTVÍ PAPEŽE JANA PAVLA II. K SVĚTOVÉMU DNI MISÍ 2005

Milovaní bratři a sestry,

Světový den misí – v tomto roce věnovaném Eucharistii – nám pomáhá lépe pochopit „eucharistický význam naší existence, když znovu prožíváme atmosféru večeřadla, kdy Ježíš daroval světu sám sebe o vigílii svého utrpení: „*V noci, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: Toto je moje tělo, které se za vás vydává; to konejte na mou památku*“ (1Kor 11,23-24).

V nedávném apoštolském

listu *Mane nobiscum Domine*, jsem vyzval ke kontemplaci Ježíše „chleba, lámaného“ pro celé lidstvo. Po jeho příkladu máme i my dávat svůj život pro své bratry, zvláště pro ty nejpotřebnější. Eucharistie nese „znamení všeobecnosti“, a svátostným způsobem je předobrazem toho, co nastane „až všichni, kdo mají účast na lidské přirozenosti, znovuzrozeni v Kristu skrze Ducha svatého a patřící společně na Boží slávu, budou moci říkat: „Otče náš“ (Ad gentes, 7). A tak Eucharistie tím, že dává plně pochopit význam misí, vede každého jednotlivého věřícího a zvláště pak misionáře, aby se stávali „chlebem, lámaným pro život světa“.

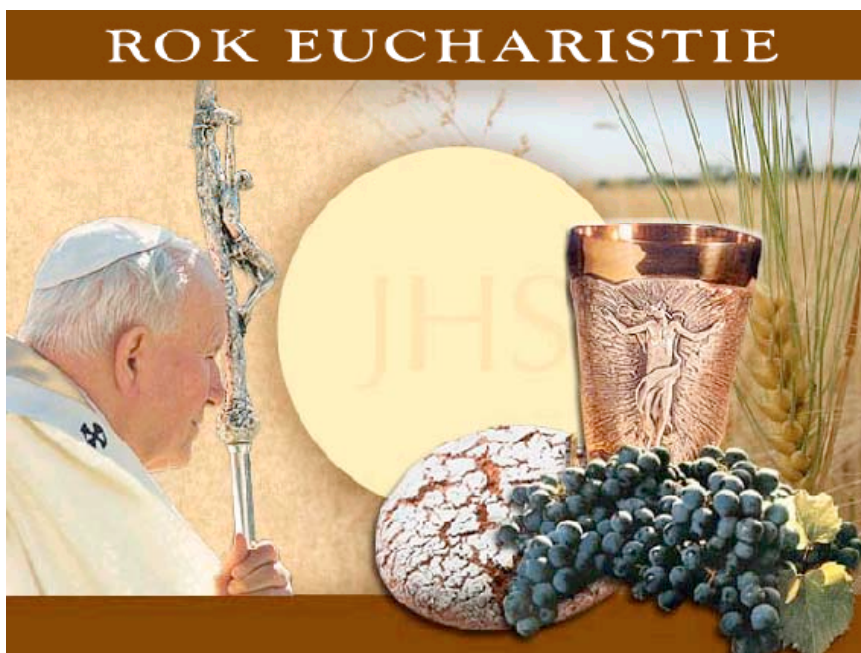
Lidstvo potřebuje Krista „lámaný chléb“

Lidskou společnost jakoby dnes zahalovaly husté mraky, když jí otrásají dramatické události a šokují katastrofální přírodní pohromy. Ale stejně jako „v noci, kdy byl zrazen“ (1Kor 11,23), i dnes nám Ježíš „láme chléb“ (srv. Mt 26,26) a při eucharistických slaveních dává sám sebe pod svátostným znamením své lásky ke všem. Proto jsem připomněl, že „Eucharistie je nejen vyjádřením společenství života Církve; je také projektem solidarity pro celé lidstvo“ (Mane nobiscum Domine, 27); je „chlebem z nebe“, který tím, že dává věčný život (srv. Jan 6,33), otvírá srdce lidí velké naději.

Sám Vykupitel, - jenž při pohledu na zástupy potřebných, pocítil soucit „protože byli znavení a vyčerpaní, jako ovce bez pastýře“ (Mt 9,36), - přítomný v eucharistii nepřestává po staletí zjevovat svůj soucit s nuzným a trpícím lidstvem.

V jeho jménu krácejí pastorační pracovníci a misionáři po neprobádaných stezkách, aby všem přinesli „chléb“ spásy. Oživuje je vědomí, že ve spojení s Kristem, „který je nejen středem dějin Církve, ale také dějin lidstva“ (srv. Ef 1,10; Kol 1,15-20)“ (*Mane nobiscum Domine*, 6), lze uspokojit i ta nejniternější očekávání lidského srdce. Jedině Ježíš dokáže utišit hlad lidí po lásce a žízeň po spravedlnosti; pouze On umožňuje každému člověku účast na životě věčném: „*Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo jí z tohoto chleba, bude žít navěky*“ (Jan 6,51).

Církev se spolu s Kristem stává „lámaným chlebem“

Když církevní společenství slaví eucharistii, zvláště pak v neděli, den Páně, zakouší ve světle víry hodnotu setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, a stále více si uvědomuje, že eucharistická oběť je „pro všechny“ (Mt 26,28). Sytíme-li se Pánovým tělem a jeho krví, nemůžeme si držet tento „dar“ je n pro sebe. Naopak, je třeba ho šířit. Vroucí láska ke Kristu nese k odvážnému hlásání Krista; hlásání, které se mučednictvím stává nejvyšší obětí lásky k Bohu a bratřím. Eucharistie vede k velkodušné evangelijní činnosti a k účinnému nasazení v budování rovnoprávnější a bratrštější společnosti.

Z celého srdce si přeji, aby Rok eucharistie podnítil všechny křesťanské komunity, aby „s bratrskou pracovitostí kráčely vstříc některé z tolikerých nouzí našeho světa“ (*Mane nobiscum Domine*, 28). To proto, že „podle vzájemné lásky, a zvláště pak, podle starostlivosti o toho, kdo je potřebný, budeme uznáni za pravé Kristovy učedníky (srv. Jan 13,35; Mt 25,31-46). Na základě tohoto kritéria bude potvrzena věrohodnost našich eucharistických slavení“ (*Mane nobiscum Domine*, 28).

Misionáři, „chléb lámaný“ pro život světa

I dnes Kristus přikazuje svým učedníkům: „Vy jim dejte jíst“ (Mt 14,16). V jeho jménu se misionáři vydávají do tolika částí světa, aby hlásali a dosvědčovali evangelium. Svou činností dávají zaznít slovům Vykupitele: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět a kdo věří ve mně nebude nikdy žíznit“ (Jan 6,35); oni sami se stávají „chlebem lámaným“ pro bratry, jdoucím mnohdy až k oběti života.

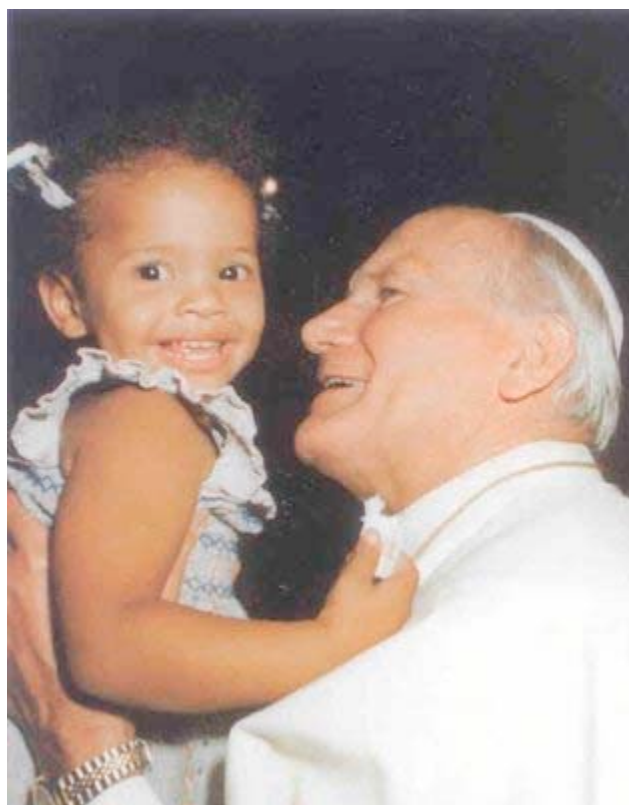
Kolik je v této naší době misionářů-mučedníků! Jejich příklad ať nadchne mnoho mladých pro cestu hrdinného následování Krista! Církev potřebuje muže a ženy, kteří jsou ochotni zcela se obětovat pro velkou věc evangelia.

Světový den misí je vhodnou příležitostí, abychom si uvědomili naléhavost účasti na evangelizačním poslání, do něhož jsou zapojeny místní komunity i mnoho církevních organizací, zvláště pak *Papežská misijní díla* a *Misijní instituty*. Je to poslání, které kromě modlitby a oběti očekává i konkrétní hmotnou podporu. Opět využívám této příležitosti, abych ukázal na cennou službu, kterou prokazují *Papežská misijní díla* a vybízím všechny, aby je podporovali velkorysou duchovní i materiální spoluprací.

Ať nám Panna Maria, Matka Boží, pomáhá znovu prožít zážitek večeřadla, aby se naše církevní komunity staly skutečně „katolickými“; totiž komunitami, v nichž se „misijní spiritualita“, která je „niterným společenstvím s Kristem“ (*Redemptoris missio*, 88), klade do úzkého vztahu s „eucharistickou spiritualitou“, jejímž vzorem je Maria, „eucharistická Žena“ (*Ecclesia de Eucharistia*, 53); komunitami, jež zůstávají otevřené hlasu Ducha a potřebám lidstva, komunitami, kde věřící, zvláště pak misionáři, neváhají stávat se „chlebem lámaným pro život světa“.

Všem uděluji své požehnání!

Z Vatikánu, 22. února 2005, o svátku Katedry sv. Petra

Joannes Paulus II

HISTORICKÉ POSELSTVÍ

FARNOSTI NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYŠICÍCH

"Per ipsum, et cum ipso et in ipso...". Slova, jimiž začíná kronika drysické farnosti, jsou vůdčí linií historických vyprávění, založené na paměti a svědectví. Ať tedy jsou světlem i na této cestě k pramenům.

Drysice byly původně přiřazeny do Pustiměře, a to již před rokem 1232, jak svědčí závěť biskupa Roberta. Roku 1727 si Drysičtí nákladem obce postavili *"pěknou kapli, dlouhou tři a širokou dva sáhy, ke cti Narození Matky Boží"*. Všechno dřevo, 6000 cihel a cent železa na ni daroval tehdejší olomoucký arcibiskup, *kardinál Wolfgang, hrabě ze Schrattenbachů*. Kaple stála před dnešní farou, vpravo u státní silnice do Pustiměře a byla udržována obcí. K jejímu posvěcení došlo někdy po 25. srpnu 1727 pustiměřským farářem Martinem Požárníkem. V roce 1731 se kapli dostalo vzácného daru: stříbrného kalicha, který věnovali drysičtí rodáci a tehdejší prostějovští měšťané, Bohumír Šoc a jeho manželka Eva. Roku 1768 byla ke kapli přistavěna vížka pro malý zvon. Hned po vybudování kaple si Drysičtí vymohli, že jim v ní bývala sloužena mše sv. - napřed třikrát do roka, a od 17. září 1721 povolila arcibiskupská konsistoř, že *"pro vroucí horlivost těch, kdo ji slaví"* má být mše sloužena až dvacetkrát do roka. Po roce 1736 si měl pustiměřský farář zařídit sloužení mši sv. dle svého. Tak se v kapli celebroidovalo až do roku 1866 asi deset mší sv. ročně. Postupem času se však pomýšlelo na stavbu kostela. Za tímto účelem prodala obec roce 1876 svou obecní hospodu a část pozemků. Na tento úmysl pamatovali i občané, kteří dle svých možností přispěli buď finančně, odkazy či dědictvím. Tak mohly začít přípravy na stavbu. Zpočátku však vznikl spor o jeho umístění: usedlí jej chtěli stavět na návsi; proti tomu však byla celá horní část obce, která jej chtěla mít nahoře u silnice a právem poukazovala na to, že náves není vhodným místem pro kostel, neboť *"by tam zapadl a hlavně, že stavební místo tam je močál"*. Až v roce 1887 došlo konečně ke shodě, že kostel bude stát u silnice.

Příčiněním rajhradského benediktinského opata **Benedikta Korčiána**, příbuzného starosty Jana Korčiána (č. 19), dále příčiněním rolníka Jana Touše (č. 41) a vyškovského advokáta Ctibora Helceleta, jakož i členů výboru - Josefa Polácha, Cyrila Vorálka, Františka Štefka, Františka Krejčíře, Petra Horáka, Cyrila Šoce, Petra Václavíka, Františka Ryšánka, Benedikta Spisara - začala stavba koncem roku 1887. Plány a rozpočty vypracoval A. Mereta, arcib. architekt. Stavební dříví daroval arcibiskup olomoucký, kardinál **Bedřich z Fürstenberku**. Z kamene, dovezeného v r. 1881, který darovala obec, bylo použito 20m³. Jednotliví občané nalámali a darovali 65m³. Písek se kopal zdarma z role Fr. Ryšánka na Holcusích za Smolovým mostem (asi uprostřed kopce, po levé straně státní silnice; pískovna byla zasypána asi r. 1930). Drysičtí horlivě a obětavě pomáhali dovozy i ruční prací, takže stavba rychle pokračovala. P. Metoděj Špaček, administrátor pustiměřské fary, tak mohl dne 24. června 1888 slavnostně požehnat základní kámen, který byl položen do zdiva, nad zemí již vystavěného. Pustiměřský farář František Buček požehnal 12. prosince 1888 kříž na kostelní věž, který byl hned nato i s bání vytažen na věž. Do věže byly rovněž usazeny tři zvony (4. května 1888) ulité zvonařem E. Webrem v Brně a tam i konsekrované (Narození Panny Marie, sv. Cyril a Metoděj a sv. Florián). V roce 1889 byla zbořena kaple a 15. června téhož roku požehnal P. František Strakoš, kooperátor v Pustiměři, základní kámen farní budovy. Stavěla ji drysická obec z obecního

jmění. Stavba kostela a fary stála úhrnem 33.116 zlatých. kromě toho mnoho vykonali zdarma farníci. Kamene se spotřebovalo 126m³ a cihel 399.149 kusů.

Slavnostní benedikci hlavního oltáře a svatostánku vykonal 20. října 1889, - o svátku Posvěcení chrámů Páně, XIX. neděli po Svatém Duchu, - rajhradský benediktinský opat, zemský prelát Benedikt Korčian, za účasti četného duchovenstva a nezměrného množství věřících ze širokého okolí. Až do zřízení samostatné duchovní správy - v říjnu 1892 - byl drysický kostel Narození Panny Marie kostelem filiálním, podřízeným farnímu kostelu pustiměřskému. Drysice tehdy měly 116 čísel a dle sčítání z roku 1890, 646 duší.

V neděli, **25. října 1896**, se konala slavnostní konsekrace nového kostela, kterou vykonal sám olomoucký arcibiskup **Dr. Theodor Kohn**.

Prvním drysickým farářem byl ustanoven **P. František Vaculík**. Narodil se 12. března 1865 jako syn nadučitele v Bochoři u Přerova. Ve dvaadvaceti letech byl vysvěcen na kněze (24. 8.1887) a působil pak postupně jako kooperátor ve Starém Hrozenkově, v Jestřabí a poté jako kaplan ve Vyškově. Na žádost drysických farníků jej ustanovil na novou drysickou faru arcibiskup Kohn. Osmadvacetiletý kněz se ujal duchovní správy 23. března 1893. V Drysicích setrval téměř půl století až do své smrti. Učítou dobu byl též administrátorem v Želči, což - dle jeho slov "*bylo opravdu těžké břemeno, znesnadňované velmi nepříznivým zimním počasím*". Byl dobrý zpěvák, tenorista a lovec. S panem řídícím a dvěma pány tvořil partu, která v neděli večer hrávala karty ve vyhrazené světničce hostince u Synků. To byl obligátní život tehdejší drysické honorace. Byl velmi činný. Pamětníci ho chválí jako hospodáře, šlechtitele a včelaře. Založil v Drysicích hasičský sbor, Raifaizenku - v níž býval předsedou dozorčí rady, a rolnickou mlékárnu, přičemž v mladších letech byl jejím ředitelem. Jeden čas byl sekretářem P. Cyrila Stojana. To když Stojan kandidoval na poslance za Vyškovsko. V "Omladině" býval vzdělavatelem a cvičivá divadla. Jeho koníčkem byla historie. Bádal v matrikách, zabýval se místními dějinami a vyhledával rodokmeny jednotlivých usedlostí a rodů v Drysicích. Sbíral též starožitnosti a podnikal vykopávky v Mejlicích u Pustiměře, v lokalitě někdejšího hradu. Část jeho sbírek se nachází ve Vyškovském muzeu, ostatní bylo zničeno při bombardování. Když se v roce 1893 ujímal fary, všichni farníci chodili do kostela. V letech 1912-14 a zvláště po I. světové válce se i v Drysicích spolu s agrarizmem a sokolstvem rozmohlo protináboženské pokrokářství. To mu velmi ztrpčovalo život. Ve dvacátých letech chtěly pokrokářské živly zabrat pro československou církev dokonce i kostel. Ani obec tehdy neplnila své závazky vůči kostelu a faře, a tak zvláště fara chátrala. Zde také P. Vaculík náhle zemřel na srdeční selhání, 24. října 1941. Pohřební obřady vykonal jeho přítel a drysický rodák, rajhradský opat Alois Kotyza. Nad hrobem promluvil i Bohumír Bunža, kanovník a děkan z Vyškova. První drysický farář byl pohřben na zdejším hřbitově, kde očekává své vzkříšení.

Jeho nástupcem se stal **P. Josef Ambros**. Od 20. listopadu 1941 spravoval farnost jako administrátor a poté od 1. dubna 1942 jako farář. Narodil se 1. února 1899 v Určicích jako jediný syn domkáře Vojtěcha Ambrose a jeho manželky Terezie r. Sedláčkové. Už jako sirotek a chovanec své pěstounky Filomeny Macharáčkové absolvoval prostějovské gymnázium. Tady byl jeho spolužákem pozdější básník Jiří Wolker. V 18-ti letech, v důsledku spály prodělané v dětství, oslepl na levé oko. Po teologických studiích byl 5. července 1923 vysvěcen na kněze a působil jako kooperátor v Halenkově, Novém Hrozenkově, Rožnově pod Radhoštěm, v Bojkovicích, ve Vnorovech, jako administrátor v Rohatci a poté v Podivicích jako tamní poslední duchovní správce, neboť občané se vystěhovali a kostel i fara byly vyklizeny. V Drysicích prožil těžké chvíle bojů v roce

1945, zboření fary i poškození kostela. Byl to on, kdo se v poválečných letech postaral o stavbu nové fary i opravu poškozeného kostela, a to i přesto, že jej sužovala cukrovka, v jejímž důsledku zcela oslepl. Naposledy sloužil farníkům mši svatou 26. dubna 1953, o 3. neděli po sv. Duchu. Zbytek života strávil na faře v Drysicích, kde ve věku 59 let zemřel v neděli 23. listopadu 1958. Pohřben byl ve Vnorovech.

Od 1. srpna 1954 se stal drysickým administrátorem **P. Dr. Jaroslav Kantor**. Narodil se 30. května 1909 v Přerově jako čtvrtý z pěti dětí železničáře Štěpána Kantora a jeho manželky Antonie r. Otáhalové. Střední školu studoval v Přerově a bohosloví jako alumnus papežské koleje Nepomucenum v Římě, kde také 22. prosince 1934 přijal kněžské svěcení.

Svou primiční mši svatou slavil v podzemí baziliky sv. Klimenta, u hrobu sv. Cyrila. Působil jako kooperátor v Holici u Olomouce, poté 15 let v Soběchlebích u Lipníka nad Bečvou, dva roky ve Vrbně ve Slezsku a 8. srpna celebroid první mši svatou v kostele Narození Panny Marie v Drysicích. Byl skromný, prostý a zvláště oblíbený u dětí a mládeže vůbec. Zemřel po těžké nemoci, 22. dubna 1957, a byl pohřben vedle profaráře P. Vaculíka na místním hřbitově.

Jeho nástupcem se stal 1. září 1957 **P. Augustin Navrátil**, rodák z Lutopecen u Kroměříže. První bohoslužby v Drysicích konal 8. září 1957 na svátek Narození Panny Marie. V Drysicích působil pouze dva roky, neboť v tragických letech komunistické diktatury byl pronásledován a vězněn. Zemřel 25. září 1964.

V roce 1959 bylo vedení duchovní správy svěřeno důchodci **P. Františku Strnadovi**. Narodil se v Kralicích, okr. Třebíč, jako nejstarší z osmi dětí řídicího učitele Františka Strnada. V deseti letech byl přijat do chlapeckého semináře v Brně, kde v roce 1917 maturoval. Po návratu z I. světové války začal bohoslovecká studia v Brně, a po jejich ukončení přijal 5. července 1922 v tamní katedrále svátost kněžství. Působil jako kaplan v Třebíči, Líšni, Boskovicích a opět v Brně - to už jako invalidní důchodce. V roce 1973 byl stížen mozkovou příhodou. Tento vroucí ctitel Božského Srdce Páně, Matky Boží Panny Marie a neúnavný kazatel a exercitátor zemřel na faře v Drysicích, 19. července 1974, a odpočívá na místním hřbitově.

V témže roce se do farnosti přistěhoval **P. Josef Hrazdil** (bydlel v č. 36), ivanovický farář v.v., trpící těžkým astmatem. Vypomáhal v duchovní správě nakolik mu to zdravotní stav dovoľoval.

V této souvislosti nelze opomenout sl. Marii Říčánkovou, hospodyní drysické fary a ženu hluboké zbožnosti. Byla to ona, která v době nemoci P. Strnada přišla se slzami v očích na faru do Želče, aby požádala zdejšího administrátora, **P. Rafaela Krále S.D.S.** o výpomoc alespoň o nedělích, dokud se zdravotní stav P. Strnada nezlepší. Ten pak do Drysic dojížděl až do roku 1981, kdy farnost začal spravovat excurrento pustiměřský administrátor, **P. Václav Žákovský**, který sem dojížděl až do své smrti (10. května 1989). Dekretem arcibiskupství olomouckého byl v červenci 1989 ustanoven administrátorem v Pustiměři a excurrento administrátorem drysickým, P. Josef Beníček. Vzhledem k tomu, že byl v roce 1991 vyslán na postgraduální studia do Říma, stal se jeho nástupcem **P. Vlastimil Bartoň**. V roce 1995 byl jmenován farářem pustiměřským a excurrento správcem drysickým Dr. Beníček. Po pádu komunizmu se tak otevřela nová éra naděje, spočívající na utrpení a svědectvích tolika svědků pravdy i v samotných dějinách drysické farnosti. S finanční pomocí Obecního úřadu v Drysicích, v čele se starostou **Lud'kem Horeckým**, a za přispění všech drysických občanů bylo možné začít s generální obnovou kostela před 100. výročí jeho konsekrace, která se slavila v neděli 27. října 1996.

Stavební práce vykonala firma p. **Jaroslava Dobeše** z Drysic, novou střechu pak zručný zdejší mistr tesař **Rostislav Drmola**. Stejnou obnovou prošla i budova fary. O slavnosti výročí posvěcení chrámu, 25. října 1998 požehnal olomoucký světící biskup **Mons. Josef Hrdlička** největší zvon, jaký kdy z věže tohoto kostela zazněl: je zasvěcen Matce Boží Panně Marii. Byl ulit z darů občanů jako náhrada za zvony zrekvírované během války.

Těmito cestami kráčela Boží prozřetelnost v toku dějin k srdcím a lidským údělům obyvatel této farnosti. A že hlas Nejvyššího nebyl oslyšen, dokládají životní svědectví těch, kteří jako Matka Boží odpověděli na Boží oslovení "*Fiat mihi secundum verbum tuum*". Duchovní povolání, jež vyrostla v prostředí této vesnice byla požehnáním nejen pro ni samotnou, ale i pro všeobecnou církev a duchovní kulturu národa. Jejich svědectví proto nemůže zůstat zapomenuto! Následující řádky necht' jsou výrazem vděčnosti za odpověď těch, jejichž krev koluje i v našich žilách.

13. srpna 1893 slavil v Drysicích primiční mši svatou rajhradský benediktin **P. Alois Kotyza OSB**. Narodil se v Drysicích 27. února 1859 jako druhý z jedenácti dětí manželů Pavla a Marie Kotyzových. Otec byl rolník, čtvrtláník. Chlapec studoval a maturoval v arcibiskupském semináři v Kroměříži. Členem rajhradského opatství se stal jednoduchou profesí v roce 1889 a slavnými sliby roku 1892, za opata Benedikta Korčiana. Na kněze byl vysvěcen v Brně, 30. července 1893. Pracoval v duchovní správě ve starobylé řádové faře v Domašově, v rosickém děkanství, jehož se poté stal děkanem. Po smrti opata Petra Hlobila (1936) byl zvolen rajhradským opatem a benedikován 9. května 1937. Byl sedmým benediktinským opatem rajhradským. Novináři jej po smrti vylíčili v "Národní Obrodě" a "Katolíku" těmito slovy: "*Se svou výraznou tváří, poznamenanou charakteristickými vráskami, s vlasy sčesanými do čela a svým rozvážně mírným, shovívavě dobrosrdečným pohledem se vyjímal zejména v řeholním rouchu téměř jako středověký mnich. Povahy byl bodré, hovorné a vlídné, a živě se zajímal o mnoho věcí, také o historii, o kulturní památky, o dějinné a umělecké krásy republiky a ciziny*". Proto také mnoho cestoval po vlasti i cizině: navštívil Polsko, Francii, několikrát Itálii, byl ve Španělsku, v Německu, Švédsku, v Maďarsku, v Jugoslávii, ve Svaté zemi a v Číně. "*Ti, kdo se ze zvěčnělým prelátem častěji stýkali, hovoří s úctou o jeho životní moudrosti a vzácné zkušenosti. Byl to moudrý stařec (pozn.: přes vysoký věk vůbec jako stařec nevypadal, měl černé vlasy a byl tělesně i duševně svěží), znalý lidských charakterů, bodrý a lidového vystupování, s duševní pružností ve svém věku velmi vzácnou*". Po válce, kdy se rajhradský klášter nacházel ve velmi žalostném stavu vyvinul veškeré úsilí a schopnosti při jeho opravě, aby tak důstojně připravil 900. výročí jeho založení. Této slavnosti se však nedožil, neboť tragická autonehoda ukončila jeho život v 78. roce života. Byl pohřben 24. července 1947 v Rajhradě. Nad hrobem byla připomenuta i památná skutečnost, že to byl právě opat Kotyza, kdo dal po válce první podnět k opětovnému seskupení českých benediktinských klášterů a k práci pro zřízení Slovanské benediktinské kongregace sv. Vojtěcha.

O svátku sv. Anny v roce 1903, přijal v královéhradecké katedrále sv. Ducha kněžské svěcení **P. Antonín Kotyza**, bratr zmíněného opata Kotyzy. Narodil se 8. září 1879 jako devátý z jedenácti dětí. Studoval a maturoval na Slovanském gymnáziu v Brně. Nosil čamaru a právě slovanství ho přivedlo až ke královéhradeckému biskupovi Brynychovi. Po svěcení kaplanoval do r. 1915 v Proseči a v Nových Hradech, pak byl postupně farářem v Chlebích u Nymburka a ve Velimi. Zde se těžce roznemohl a poslední dvě léta života zůstal upoután na lůžko. Nesl to odevzdaně a říkával: "*Pán Bůh mi dával zdraví dost dlouho, musím i toto snést*". Zemřel 9. listopadu 1954 a je pohřben ve Velimi.

P. Vojtěch Horák OSB, křestním jménem Jan, se narodil 15. prosince 1881 v Drysicích č. 14 jako nejstarší ze tří dětí Petra a Rozálie roz. Matouškové z Podivic. Roku 1893 vstoupil na české státní gymnázium v Kroměříži a tam maturoval v roce 1901. Dvě léta nato, v roce 1903, vstoupil k benediktinům v Rajhradě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1907 biskupem Pavlem Huynem. Tři roky byl kaplanem v Ostrovačicích u Rosic, pak do r. 1922 kaplanem a potom farářem v Rajhradě do roku 1950. Z dalších míst jeho působení můžeme vyjmenovat Hejnice u Frýdlantu v Čechách, Osek u Duchcova, Králíky u Žamberka a Moravec u Tišnova. Zemřel 3. prosince 1963 a je pochován v Rajhradě.

P. Jan Zakopal, CSSR, se narodil 31. prosince 1894 v Drysicích jako třetí z dvanácti dětí manželů Františka Zakopala a Marie roz. Pospíšilové. Studia začal ve Vyškově a od terciie pokračoval v Července u Litovle na soukromém gymnáziu redemptoristů, kde byl jeho strýc řeholním bratrem. Po sextě konal noviciát v Bílsku.

V srpnu 1912 přišel už jako klerik do Obořiště dostudovat gymnázium a bohosloví. Na kněze byl vysvěcen 18. července 1920 v Praze. Jeden rok pak působil jako katecheta na měšťance v Král. Vinohradech, rok vyučoval septimu a oktávu v Obořišti a pak byl přeložen do kláštera při chrámu sv. Michala v Brně. Tady se přihlásil k práci mezi řeckokatolíky. Koncem srpna 1926 přišel do Strapkova, přijal východní obřad a spolu s dalšími redemptoristy konal misijní činnost mezi řeckokatolíky. V roce 1931 byl přeložen do nového řádového kláštera v Michalovicích, kde působil až do roku 1950. Zemřel 2. ledna 1974.

Časově by sem patřila i jména dvou bolestných obětí války. V bitvě u Kollzů padl poručík **František Gregor** a na Piavě poručík **Alois Vlček**. Oba studovali a maturovali s vyznamenáním na arcibiskupském gymnáziu v arcib. semináři v Kroměříži. Oba měli v úmyslu studovat na kněze.

Z Drysic pocházelo i pět řeholnic. Ctihodná sestra **Christofora**, křestním jménem **Antonie Krejčí**, z řádu sv. Karla Boromejského, narozená v roce 1885. Vystudovala na odbornou učitelku v klášteře v Třeboni. Roku 1909 složila řeholní sliby v Praze a poté vyučovala na škole v Třeboni. V roce 1938 zastávala místo představené v klášteře v Líšni u Brna. Nato v roce 1942 odešla do Frýdlantu na odpočinek. Pro nedostatek učitelek však v pedagogické práci pokračovala až do roku 1950. Potom vedla až do r. 1957 zásobování a po přestálé chřipce byla 5. března 1958 stižena srdečním záchvatem, kterému za šest dní podlehla. Vyučovala celkem 42 let.

Ctihodná sestra **Marie Abráma Smékalová** se narodila v Drysicích v roce 1873. Když jí bylo dvacet let odešla do Frýdlantu nad Ostravicí. Poté složila v Praze věčné sliby a odešla do Slaného, kde přes dvacet let pracovala v nemocnici, z toho 14 let jako představená. Nato odchází do Dvora Králové, Kladna a nakonec do Pelhřimova. V nemocnici strávila celkem 55 roků. Do Drysic, na hrob svých rodičů, se naposledy dostala v roce 1946.

Ctihodná sestra **Marie Polykarpa Taušová** z řádu sester sv. Karla Boromejského, křestním jménem Josefa, se narodila v Drysicích 9. června 1877. Jako sedmnáctiletá vstoupila 1. března 1894 do řádu. Obláčku měla 21. listopadu 1896 v Praze a 16. května 1897 tam složila zkoušku na industriální učitelku a působila krátký čas v Broumově a pak v Biedenmansdorfu v Dolních Rakousích.

Ctihodná sestra **Emílie Kroupová** z řádu sester sv. Dominika přišla do Řepčína ve škol. roce 1910/11. Roku 1916 maturovala a začátkem září měla obláčku. Pak učila mj. v Jasené u Vizovic a po dalším roce se vrátila do Řepčína do noviciátu a poté do Jasené, kde působila dalších 19 let. Pak učila rok ve Víceměřicích a tři roky v Bojkovicích. Od roku 1942 pracovala v administrativě ve Střelicích.

Ctihodná sestra **Emiliána Pořízková** z řádu sester sv. Karla Boromejského, křestním jménem Alžběta, se narodila v listopadu 1897 v Drysicích č.p. 110. Studovala u sester dominikánek ve Vyškově. V I. světové válce se dala k ošetřovatelkám raněných u sv. Anny v Brně. Na radu nemocničního kněze P. Maluše vstoupila do kláštera v Kladně. Noviciát konala v Gmundu a sliby složila v Praze. Jako ošetřovatelka nemocných působila v Berouně, Písku, v Prachaticích, Jablonci nad Nisou, v Karlových Varech, v Praze (na Smíchově), v Horní Sloupnici a Chocni. Pak jako katechetka ve Filipově a Jiříkovicích v Krkonoších. Odtud byla povolána do Prahy a odtud soustředěna do Vidnavy spolu s dalšími 400 přestárlými a nemocnými sestrami z různých řádů. Tam prožila 7 let těžké nemoci, které podlehla 25. ledna 1957. Ve Vidnavě očekává své vzkříšení.

To jsou kořeny, z nichž vyrůstají novodobé dějiny farnosti. Kostel Narození Panny Marie v Drysicích byl místem mnoha významných setkání: tady o prázdninách r. 1992 vedl duchovní cvičení pro mládež **prof. Tomáš Špidlík** z Gregoriánské univerzity v Římě; sem vůbec historicky poprvé v regionálních dějinách zavítal v neděli 14. září 1997 apoštolský nuncius, arcibiskup **Mons. Giovanni Coppa** a tady předsedal slavnému Te Deum. Všem drysickým farníkům zaslal u příležitosti 100. výročí posvěcení kostela své Apoštolské požehnání papež **Jan Pavel II.** U příležitosti 800. výročí založení obce bylo Jeho Excelenci, Mons. Coppovi uděleno "čestné občanství".

Tváří v tvář těmto dějinám nelze přeslechnout hlas výzvy, která k nám zaznívá ze závěti našich otců, vepsané do pamětní listiny založení chrámu:

"Bud'te věrni víře po otcích zděděné".

INTERVIEW SVATÉHO OTCE PRO POLSKOU TELEVIZI

BENEDIKT XVI VZPOMÍNÁ NA JANA PAVLA II.

16. říjen 2005

Svatý Otče, ze srdce děkujeme, že jste nám poskytl toto krátké interview u příležitosti „Dne papeže“, který se slaví v Polsku. 16. října 1978 se kardinál Karol Wojtyła stal papežem, od onoho dne Jan Pavel II., po více než 26 let jako Petrův nástupce, stejně jako Vy nyní, vedl církev spolu s kardinály a biskupy. Mezi kardinály byla i Vaše Svatost, osobnost, které si Váš předchůdce zvláště cenil a vážil; osobnost, o níž Jan Pavel II napsal v knize „Vstaňte, pojďme“ a zde cituji: „Děkuji Bohu za přítomnost a pomoc kardinála Ratzingera. Je to osvědčený přítel“.

Svatý Otče jak začalo toto vaše přátelství a kdy Vaše Svatost poznala kardinála Wojtylu?

Osobně jsem ho poznal během dvou před-konklave a konklave v roce 1978. Přirozeně jsem slyšel mluvit o kardinálu Wojtylovi, zpočátku především v souvislosti s korespondencí mezi polskými a německými biskupy v roce 1965. Němečtí kardinálové mi vyprávěli, jak obrovská byla zásluha a přínos krakovského arcibiskupa a že právě on byl duší této skutečně historické korespondence. Od univerzitních přátel jsem se také dověděl o jeho filozofii a jeho velikosti coby myslitele. Ale jak už jsem řekl, k prvnímu osobnímu setkání došlo u příležitosti konklave v roce 1978. Od počátku jsem cítil velkou sympatii a, díky Bohu, mi tehdejší kardinál nezaslouženě hned od počátku věnoval své přátelství. Jsem vděčný za důvěru, kterou mi věnoval bez mých zásluh. Zvláště, když jsem ho viděl, jak se modlí, viděl jsem a nejen pochopil, viděl jsem že to je Boží muž. Takový byl základní dojem: muž, který žije s Bohem, ba co víc, v Bohu. Velký dojem na mě pak udělala jeho srdečnost, bez předsudků, s nímž se se mnou stýkal. V těchto předkonklavních setkáních kardinálů se několikrát ujal slova a tu jsem měl možnost vnímat velkou osobnost myslitele. Bez velkých slov se tak zrodilo přátelství, které skutečně vyvěralo ze srdce a hned po svém zvolení mě papež několikrát pozval do Říma ke kolokviím a nakonec mě jmenoval prefektem Kongregace pro nauku víry.“

Toto jmenování a povolání do Říma tedy nebylo překvapením?

„Bylo to pro mě trochu těžké, protože od počátku mé biskupské služby v Mnichově, slavnostním posvěcením na biskupa v mnichovské katedrále, jsem tu měl závazek, skoro manželství s touto diecézí a kladli důraz i na to, že po desetiletích jsem byl prvním biskupem, který z této diecéze pocházel. Této diecézi jsem se proto cítil velmi zavázán a s ní spojen. Potom tu existovaly i obtížné problémy, které dosud nebyly vyřešeny a nechtěl jsem opustit diecézi s nevyřešenými problémy. O tom všem jsem s velkou otevřeností rozmlouval se Svatým Otcem a s onou důvěrou kterou ke mně Svatý Otec choval, a která byla vůči mně velmi otcovská. Dal mi tedy čas na rozmyšlenou. I on sám chtěl přemýšlet. Nakonec mě přesvědčil, neboť taková byla vůle Boží. A tak jsem mohl toto povolání a tuto velkou, nelehkou odpovědnost, jež sama o sobě přesahovala mé schopnosti, přijmout. Ale v důvěře v papežovu otcovskou dobrotu a veden Duchem svatým, jsem mohl říci, že ano“.

Tato zkušenost trvala více než dvacet let...

Ano, do přijel jsem v únoru 1982 a trvala až do smrti papeže v roce 2005.

Jaké jsou, podle Vás, Svatý Otče, nejvýznamnější body pontifikátu Jana Pavla II?

Můžeme mít, řekl bych, dva pohledy: jeden ad extra (vnější) – směrem ke světu – a druhý ad intra (vnitřní) – k církvi. Pokud jde o svět, mám za to, že svými projevy, svou osobností, svou přítomností a přesvědčivou schopností, Svatý Otec vytvořil nové vnímání pro mravní hodnoty, pro důležitost náboženství ve světě. To způsobilo, že vznikla nová otevřenost, nové vnímání pro

náboženské otázky, pro nezbytnost náboženské dimenze v člověku a především nepředstavitelně vzrostl význam římského biskupa. Všichni křesťané – navzdory rozdílům i tomu, že neuznávají Petrova nástupce – poznali, že on je mluvčím křesťanství. Nikdo jiný na světě, na světové úrovni ta nemohl mluvit jménem křesťanství a dát hlas a sílu realitě křesťanství v současném světě. Mluvčím velkých hodnot lidstva však byl i pro nekřesťany a jiná náboženství. Je třeba také připomenout, že dokázal vytvořit atmosféru dialogu mezi velkými náboženstvími a smyslu pro společnou odpovědnost, kterou za svět neseme všichni, ale také, že násilí a náboženství jsou neslučitelná a že společně musíme hledat cestu míru, ve společné odpovědnosti za lidstvo. Zaměříme-li nyní svou pozornost na situaci Církve, řekl bych především, že dokázal pro Krista nadchnout mladá. To je naprosto nová věc, pomyslíme-li na mládež '68 či sedmdesátých let. Že se mladí nadchli pro Krista, Církev a také náročné hodnoty, toho mohla dosáhnout jen osobnost s takovým charismatem; jedině On mohl dokázat takto zmobilizovat mládež světa pro věc Boží a pro Kristovu lásku. Mám za to, že v Církvi vzbudil novou lásku k Eucharistii. Prožíváme ještě Rok eucharistie, který si s takovou láskou přál; vzbudil nový smysl pro velikost Božího milosrdenství; velmi také prohloubil lásku k Panně Marii a vedl nás tak k niternosti víry a současně k větší působivosti. Přirozeně, je třeba zmínit – jak všichni víme – také to, jak podstatný byl jeho přínos k velkým změnám ve světě v roce 1989, k pádu tzv. reálného socializmu“.

Co na Vaši Svatost během osobních setkání a rozhovorů s Janem Pavlem II. nejvíce zapůsobilo? Mohl byste nám povyprávět o vašich posledních setkáních s Janem Pavlem II., snad tohoto roku?

Ano. Poslední dvě setkání jsem měl – první, na poliklinice Gemelli, někdy kolem 5.-6. února; druhé pak den před jeho smrtí, v jeho pokoji. Při prvním setkání papež zjevně trpěl, ale byl zcela při vědomí a velmi vnímavý. Šel jsem prostě na pracovní návštěvu, protože jsem potřeboval některá jeho rozhodnutí. Svatý Otec – ačkoli trpěl – sledoval velmi pozorně, co jsem říkal. Pak mi několika slovy sdělil svá rozhodnutí, dal mi své požehnání, německy mě pozdravil a tak mi vyjádřil všechnu svou důvěru a své přátelství. Bylo pro mě velmi dojmavé na jedné straně vidět, jak jeho utrpení bylo ve spojení s trpícím Pánem, jak

nesl své utrpení s Pánem a pro Pána; na druhé straně pak vidět, jak vyzařuje vnitřní průzračností a plným vědomím. K druhému setkání došlo den před smrtí: pochopitelně mnohem více trpěl, viditelně; kolem něj byli lékaři a přátelé. Byl zcela při vědomí, dal mi své pozhnutí. Nemohl už mnoho mluvit. Tato jeho trpělivost v utrpení byla pro mě velkou školou, zvláště když jsem viděl a cítil, jak byl v rukou Božích a jak se odevzdával do vůle Boží. I přes viditelné bolesti, byl klidný, vždyť spočíval v rukou Božské Lásky“.

Svatý Otče, ve svých promluvách často vzpomínáte postavu Jana Pavla II. O Janu Pavlu II. a říkáte, že to byl velký papež, vážený a oplakávaný předchůdce. Stále vzpomínáme na slova Vaší Svatosti, která jste pronesl při mši sv. 20. dubna. slova věnovaná právě Janu Pavlu II. Tehdy jste Svatoý Otče řekl, a zde cituji: „...zdá se, že mě pevně drží za ruku, vidím jeho smavé oči a slyším jeho slova kterými se v této chvíli obrací právě ke mně: 'Neboj se!' – Svatoý Otče, nakonec velmi osobní otázka: Vnímáte i nadále přítomnost Jana Pavla II a pakliže ano, jakým způsobem?

Jistě. Začnu s odpovědí a první část vaší otázky. Na počátku, když jsem mluvil o papežově dědictví, jsem zapomněl se zmínit o tolika dokumentech, jež ná zanechal – 14 encyklik, tolik pastorálních listů a tolik dalších; a to všechno reprezentuje velmi bohaté dědictví, které církev ještě dostatečně neasimulovala. Považuji ze jedno ze svých podstatných a osobních poslání nevydat tolik nových dokumentů, ale udělat všechno, aby tyto dokumenty byly asimilovány, protože jsou velmi bohatým pokladem, jsou ryzím výkladem 2. Vatikánského koncilu. Víme, že papež byl mužem koncilu, který vnitřně asimiloval ducha a literu koncilu a těmito texty nám dává pochopit, co opravdu chtěl koncil a co nechtěl. Pomáhá nám být opravdu církví naší doby i budoucnosti. – Nyní přicházím k druhé části vaší otázky. Papež je mi vždy nablízku svými texty: já ho slyším a vidím mluvit a mohu vést trvalý dialog se Svatoým Otcem, protože těmito slovy mluví se mnou stále, znám původ mnoha textů, vzpomínám si na rozhovory, které jsme vedli o tom či onom textu. Mohu pokračovat v rozhovoru se Svatoým Otcem. Přirozeně tato blízkost není jen skrze texty, nýbrž s osobou, za texty slyším samotného papeže. Člověk, který odejde k Pánu se nevzdálí: stále více cítím, že člověk, který odchází k Pánu, se ještě více přibližuje, a cítím, že od Pána je blízký mně, nakolik já jsem blízký Pánu a snažím se vstoupit do atmosféry modlitby, Pánovy lásky, Mariiny lásky a svěřuji se jejím prosbám. Je to takový trvalý dialog a také blízkost bytí, nový způsob, ale velmi hluboký.

Svatoý Otče nyní vás očekáváme v Polsku. Tolik se jich ptá, kdy přijde papež do Polska?

Ano mám v úmyslu jet do Polska, dá-li Bůh a bude-li doba příhodná. Mluvil jsem s mons Dziwiszem ohledně data a říkají mi, že nejvhodnější by byl červen. Ještě je třeba vše zorganizovat s příslušnými instancemi. V tomto smyslu je to prozatímní slovo, ale zdá se, že snad příští červen, dá-li Bůh, bych mohl do Polska přijet.

Svatoý Otče jménem všech televizních diváků Vám ze srdce děkuji za toto interview. Díky Svatoý Otče. Díky Vám!

DEMOKRATIZACE V CÍRKVI

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, čestného občana Pustiměře)

Rozpředla se oživená diskuse o tématu, které je moderní, řekli bychom skoro supermoderní: demokratizace v církvi. Má ovšem mnoho stoupenců, kteří dovedou své mínění hájit s velkým nadšením. Pokusím se kratičko shrnout důvody, které udávají.

Církev, jak říkají, ve své vnější formě se přizpůsobuje době a mentalitě ve které žije. Má to tak být, vždyť i Kristus Pán mluvil jazykem svého lidu a vystupoval navenek jak jiný židovský *rabbi*. První skupina věřících okolo apoštolů měla ráz charismatického hnutí, které se ponenáhu začalo organizovat, aby našlo právní postavení v římské říši. Přijala tedy církev mnohé předpisy vzaté z osvědčeného římského práva. Ve středověku vystupovali biskupové jako feudální páni, jinak by neměli pokojné místo v tehdejší společnosti. V centrálně sjednocených státech novověku se posílil i vliv centrální moci církevní v Římě. Není tedy přirozené, že dnešní demokratická společnost chce, aby v ní i katolická církev vystupovala v této formě? To ovšem předpokládá vícero reforem, např. svobodné volby při jmenování biskupů, farářů apod.

Protože se vedla diskuse demokraticky, požádali i mne, abych svobodně vyslovil své osobní mínění. Udělal jsem to rád a předem jsem prohlásil, že tu mluvím ve stejném duchu. Jsem tedy schopen shrnout krátce i můj přínos k diskusi.

Jak se postupuje v demokratické společnosti? Na počátku je lid, který volí někoho, kdo má vládnout z vůle lidu. Je tedy někdo zvolen a předpokládá se, že má k tomu vlohy. Ale volba ho neopravňuje k tomu, aby se cítil všemocným pánem. Určí se mu přesně rozsah kompetence a v rámci této kompetence má právní moc. Představme si tedy, že by byl biskup věřícími řádně zvolen, dostal by tím právní moc rozhodovat o církevních věcech jménem věřícího lidu. Nechme stranou možné zneužití. Řekněme, že by tu byli opravdoví věřící a zvolený biskup opravdu vhodná osoba. Šlo by to? Řekli mně někteří, že by to šlo. A já? Já jsem řekl, že nejsem schopen dát odpověď, pokud se otázka klade tímto způsobem. Církevní autorita musí být duchovní a duchovní hodnoty se neodvozují od toho, jakou kdo má moc. Musí se začít jinde: ne z moci, ale z poslání.

V první křesťanské době se rozepsal o církevní hierarchii autor, který nese jméno Pseudo-Diviš Areopagijský. Dává velký důraz na to, že je církev hierarchická. Ale neptá se, jakou mají biskupové a kněží moc. Ptá se: Co od nich očekává věřící lid? Aby vládli? Jeho odpověď je jiná. Církev je světlo národů. Základní povinnost hierarchie je tedy, aby osvěcovala mysl věřících. Nemohou osvěcovat v duchovním slova smyslu, nemají-li Ducha svatého a nemohou-li ho předávat jiným. Základní otázka o existenci hierarchie v církvi tedy zní: Odkud mají Ducha svatého? Jisté je, že jej nemůže dát žádná lidská instituce, ani monarchická ani demokratická. Apoštolové ji odvozovali přímo od Krista a jejich nástupci od apoštolů.

Ale tím se vynoří hned další otázka: co znamená osvěcovat, která je základní funkcí biskupů a kněží? I tu má Pseudo-Diviš jasnou odpověď: předávat Ducha svatého ve svátostech a hlásat pravou víru. To je ovšem činnost duchovní, komunikace ve svobodě a v lásce. Nač se tedy starat o to, aby měl biskup nějakou moc ve společnosti? Moc biskupa ve společnosti je jenom k tomu, aby měl možnost vykonávat svou duchovní funkci. Vyložil bych to přirovnáním. Přijede do města velký umělec, např. virtuóz na housle. Dají mu k dispozici velký obecní sál a prodávají se lístky pro účastníky na koncertě. Policie hlídá parkoviště aut. To všechno se děje podle norem městského řádu tak, jak jej vyžaduje

dnešní doba. Ale nedá se říci, že by umělecká hodnota houslisty závisela na tom a měla vznik v těchto organizačních prvcích.

Přidejme k tomu, že ve stejnou dobu přijedou umělci dva, tři i vícero. Sestaví se program. Houslový koncert bude např. v pondělí, zpěvačka vystoupí v úterý, kvarteto bude v sobotu apod. Toto rozdělení se může dít řekněme monarchisticky, tj. rozhodne to sám o své vůli pořadatel uměleckého zájezdu. Nebo se program sestaví demokraticky: sejdou se ti, co mají zájem a sestaví plán vzájemnou dohodou, demokraticky. I jedno i druhé je přípustné, ale zase se to netýká otázky uměleckých provedení jednotlivých osob.

V podobném smyslu máme chápat i organizační stránku církve. Biskupové dostali své duchovní poslání od Boha jako následovníci apoštolů. Ale je jich mnoho. Nemohou působit na jednom místě. Proto si od nejstarších dob rozdělili území na tzv. diecéze. Ty mají hranice a biskup má v jednom místě katedrálu. Obléká se podle zvyků svého kraje tak, aby tím vynikla i jeho hodnost a vystupování na veřejnosti. Kněží na tom místě podléhají jemu, zatímco druzí mají biskupa jiného.

Skeptik se zeptá: Je to všecko od Krista a od apoštolů? Nemohlo by se to změnit? Odpověď je samozřejmá po tom, co jsme se snažili vyjádřit přirovnáním s umělci. Ve vnější organizaci církev vždycky podléhala a stále podléhá požadavkům doby a místa, kde působí. Ale je to proto, aby se uchovala nedotknutelnou a svobodnou ve vykovávání své funkce duchovní. Ta pak se hodnotí podle ducha víry a ne podle měřítek, které vládou ve společnosti profánní.

Je bohužel všeobecnou nemocí všech dob, že chtějí o církevní struktuře rozhodovat lidé, kteří mají malou víru. Ti pak zavedou diskuse na nepatřičné pole. Tak tomu je i dnes s mnohými, kteří mluví o nutné demokratizaci v církvi. Vycházejme i tu ze stanoviska víry a uvidíme, že i tu Duch sv. vnukne těm, kdo o tom rozhodují, dobré myšlenky. Za dobré postavení církve ve společnosti pracují především tzv. nunciové, diplomatičtí zástupci Vatikánu u různých států, ti usilují o uzavření konkordátů, vzájemných dohod. Ale i za ty se musíme modlit, aby byly co nejvhodnější a účinné.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

Ó Nejsvětější Trojice, děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II.

a dala v něm zazářit něžnosti svého otcovství,

slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.

Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství

a v mateřskou přímluvu Panny Marie

nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře

**a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.**

**Na jeho přímluvu nám podle své vůle uděl milost, o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.**

Amen.

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

POŘAD BOHOSLUŽEB: 23. – 30. října 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 23. října	30. NEDELE V MEZIDOBÍ KONČÍ ROK EUCHARISTIE DEN MODLITEB ZA MISIE	PODIVICE sobota: 17.00	na poděkování za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání
		PUSTIMĚŘ 8.00	za + Františka a Annu KUCH- TÍČKOVY a dvoje rodiče
		DRYSICE 10.00	za + Aloise MARKA a rodiče
PONDĚLÍ 24. října	PONDĚLÍ 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Annu GREPLOVOU a manžela
ÚTERÝ 25. října	VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA (1896) - SVÁTEK	DRYSICE 17.00	za + Ludmilu VAŠKOVOU, manžela a rodiče
STŘEDA 26. října	STŘEDA 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + P. Františka FERDU, P. Františka PETRŮ a duše v oč.
ČTVRTEK 27. října	ČTVRTEK 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	na poděkování Pánu Bohu za 90 let života
PÁTEK 28. října	SV. ŠIMON A JUDA, APOŠTOLOVÉ - SVÁTEK	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Karla KRAMPLA, dvoje rodiče a sourozence
SOBOTA 29. října	SOBOTA 30. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDELE 30. října	ZMĚNA ČASU: O HODINU ZPĚT 🕒 ➡ 🕒 31. NEDELE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za 80 let života a Boží požehnání do dalších let
		DRYSICE 9.30	za + Ing. Jana POLÁCHA a zemřelé rodiče
		PODIVICE 11.00	za + rodiče KROMBHOLZOVY

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ŘÍJEN 2005

1. Za křesťany, aby tváří v tvář výzvám sekularizované společnosti, neztráceli odvahu, ale s naprostou důvěrou vydávali svědectví o své víře a naději.
2. Za věřící, aby k prvořadému modlitebnímu úsilí připojili i snahu finančně přispívat na misijní díla.
3. Za starší generaci, aby v modlitbě posvátného růžence nacházela hluboký smysl tohoto období svého života.
4. Abychom přijímali ranní, polední i večerní výzvu zvonu k modlitbě Anděl Páně a vzývání Panny Marie.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnáním, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.